

A close-up photograph of a woman with long, dark, wavy hair wearing a vibrant purple, sleeveless dress. She is embracing a man from behind. The man is wearing a white dress shirt and a black suit jacket. The background is dark and out of focus.

*S veľkou
mocou prichádza
veľká
zodpovednosť.*

Michaela Brnková

DÔVERA

Michaela Brnková

DÔVERA

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 103 - 3

Michaela Brnková

DÔVERA

moderné romány

Copyright © Michaela Brnková 2022

Prológ

Halton

Sedel som nad hrbou papierov, ktoré mi robili spoločnosť už niekoľko dní i nocí, a uvedomoval si, že po prvýkrát za posledné dva mesiace si pomaly priznávam, že nič nestíham.

Pred ôsmimi týždňami bol môj život dokonalým načasovaním stereotypu a povinností. Nič ma nemohlo zaskočiť, nič sa neodohrávalo mimo môj pevne stanovený plán.

A potom sa to stalo.

Martha, moja pravá ruka, žena, ktorá pre mňa pracovala, a bola viac rodinou ako len zamestnankyňou, nás navždy opustila.

Od toho dňa ide celý môj perfektný život z kopca. Uvedomoval som si, ako nutne potrebujem niekoho, kto mi zasa pomôže naskočiť na rozbehnutý

vlak, ale nájsť človeka, ktorý nielenže zvládne svoju prácu, ale ustojí aj mňa, sa javilo ako nemožná misia.

Pretreľ som si rukou čelo a prosil svoju šiestu šálku kávy, aby konečne zabrala, keď sa na veľkých dvojkrídlových dverách mojej kancelárie ozvalo jemné klopanie.

Vyrušenie. To je teraz to posledné, čo som potreboval.

„Uchádzačka.“ Spencer vošiel a pripomenul mi ďalšiu z drobností, na ktoré som si dovoľil zabudnúť.

„Mám prácu,“ zavrčal som nevrlejšie, ako som pôvodne zamýšľal, lenže ten chlap ma poznal takmer od narodenia a to, čo by iného človeka zahnilo do kúta, naňho už takmer vôbec nepôsobilo. Aj vďaka tomu som ho ešte toleroval. Bol jediný, kto mi nedovoľil robiť si, čo chcem a v mojom živote tak udržiaval prísny poriadok, ktorý som preferoval.

Ako som predpokladal, vrátil sa ku dverám a ladným gestom vystrčenej ruky do mojej pracovne pozval ženu, ktorá sa uchádzala o miesto, ktoré doteraz nikto neustál ani len pri pohovore.

„Slečna Carringtonová vyštudovala Cambridge ako najlepšia v ročníku a...“ Jeho monológ oslavných ód som samozrejme zase ignoroval. To, že prešla cez tieto dvere bolo samo o sebe jasným dôka-

zom, že je vo svojom obore absolútna špička. Žiadna z doterajších uchádzačiek nebola schopná prejsť cez tú druhú časť pohovoru – cezo mňa.

Pozrel som sa na Spencera a potom na to drobné stvorenie v ružovom kostýmčeku pár metrov pred mnou. Vyhodnotil som, že je približne v mojom veku – okolo tridsaťpäť, predpokladám, a podľa jej neustáleho nervózneho pokukovania po stenách miestnosti som veľmi rýchlo usúdil, že bude stačiť pár sekúnd na to, aby odtiaľto ušla sama rovnako ako všetky pred ňou.

Pomaly som položil zlaté pero na hrbu papierov a jemne sa odsunul od mohutného dreveného stola s čiernou mramorovou doskou. Jekyll a Hyde, tradične ležiaci pri nohách veľkého krbu, okamžite spozorneli, keď sa moja stolička jemne odsunula a ja som začal vstávať.

Obraz pred mnou, ktorý sa súbežne s mojím pohybom menil, ma neprekvapoval. Oči tej ženy sa rozširovali, až jej takmer vypadli z jamiek a jej ústa ostávali pootvorené, až kým si neuvedomila, že na mňa zíza. Bol som na to zvyknutý. Moje telo je veľké. Už keď som sa narodil, vážil som takmer šesť kíľ. Vtedy to bol tuk, teraz sú to svaly a rozum.

Prešiel som okolo svojho stola a zastavil sa niekoľko krokov pred ňou. Ak sa predtým javila ako útla a nevýrazná, teraz ju takmer nebolo vidieť. Miestnosť som ovládol ja.

Periférnym pohľadom som zazrel Spencerov zúfalý pohľad. Ten chlap to so mnou nemal jednoduché.

„Ako sa vám tu páči?“ oslovil som ju.

Žena, ktorej meno som si z úsporných dôvodov nezapamätal, sa zachvela a to ju zrejme prebralo k životu. Áno, viem, môj hlas tiež nie je úplne bežný.

Pozrel som sa na zlatý ciferník svojich hodínok a dal jej tak najavo, že môj čas nie sú len peniaze, je to v prvom rade obrovská zodpovednosť, o ktorej ona nemôže mať ani poňatia.

„K-krásne,“ vykotala a pokúsila sa o chabý úsmev. Zreteľne som videl, ako sa jej ruky klepali a ona ich k sebe pritláčala, aby to zakryla.

Klamala. Presne toto som potreboval vedieť. Stačila sekunda.

Pozrel som sa na Spencera, ktorý tušil, čo bude nasledovať.

„Vyhod' ju!“

Môj pokyn bol jasný a zreteľný a on ma poznal dosť dobre na to, aby vedel, že nemá zmysel o tom vôbec diskutovať.

Ešte jedna takáto roztrasená srnka a začnem uvažovať nad tým, že tento zámok opustím a predám. Jediná vec, pre ktorú som to ešte neurobil, bol silný pocit zodpovednosti voči krajine, ktorá ma potrebovala.

1.

Lexi

„Preboha, vypni to!“

Gail napochodovala do miestnosti ako prívalová vlna a ako vždy, pohodlne sa zvalila do jedného z kresiel, stojacich pri mojom stole. Nepočúvala som ju, bola som zahľadená do televízora zaveseného na protiľahlej stene.

Naša krajina sa už niekoľko rokov zmietala v nepokojoch a všetky vzťahy v jej vnútri boli krehkejšie ako kedykoľvek predtým. Spôsobila to IRA - Írska republikánska armáda, ktorá pred rokmi v obrovskom masakri vyhladila celú priamu pokrvnú kráľovskú líniu. Nepokoje, ktoré nám pomáhal potlačiť celý svet, nad nami ostali visieť ako Damoklov meč.

Zađivala som sa na Edwarda - nášho súčasného kráľa, ktorý práve ohlásil zasnúbenie s asi o dvad-

sať rokov mladšou dcérou dánskeho vikomta, a moja nádej ďalej hasla.

„Edwardov otec bol skutočný kráľ, tohto šaša nemôžem ani cítiť.“ Gail odfrkla a pretočiac oči, zaklonila hlavu dozadu.

„Keď to už spomínaš, je to parfum, čo som teraz zacítila?“ Zamračila som sa.

„Kriste, Lexi, mrzí ma to, úplne som zabudla na tvoju alergiu.“

Nie som alergická, ale rada to ľuďom hovorím, pretože to potom berú vážnejšie. Výrazné vône mi pripomínajú detstvo a to... jednoducho ich neznám.

„Tá Catrine je celkom kus.“

Keď sa náš kráľ konečne rozhodol, že pretahovať všetko, čo chodí, mu už neprináša radosť, rozhodol sa usadiť s mladou šľachticnou, lebo potrebuje potomka. Aké nečakané.

„Čo na ňom tá žena vidí? Je starý, preboha.“ Gailin zvráštený nos ma pobavil. „Hlavne nech nedáva žiadne vyhlásenie.“

„Je piatok, nemáš sa čoho báť. Čo dnes vyhlási, to v pondelok odvolá.“

Obe sme sa zasmiali. Edwardov otec, kráľ Benedict, nastúpil na trón po masakri, v tom najhoršom možnom období, a pretože sa snažil krajine pomôcť radikálnymi zmenami zákonov a nariadení, zbavili sa ho rovnako ako aj mnohých pred ním. Po ňom

na trón nastúpil jeho hlúpy a márnотratný syn, ktorý pre krajinu doteraz neurobil nič. To, že Anglicko trpí ako ešte nikdy vo svojej histórii, akoby nikomu neprekážalo.

„Čítala si nový mail?“

Odtrhla som oči od obrazovky, aby som sa vrátila späť do reality.

„Áno, no a?“

„Zoberieš to?“

Zamračila som sa a naklonila hlavu, lebo jej otázka ma prekvapila. „Nie, myslela som si, že po tom skočíš ty.“

„Ja predsa zajtra odchádzam do Newcastlu, hovorila som ti o tom.“

Aha, áno, prikývla som. „Čo Becca, Theresa, Nelly...“ Gail neustále krútila hlavou.

„Pozri sa,“ otočila ku mne môj počítač a prst namierila na vetu, ktorá v ňom svietila.

„Odmietli dvadsaťštyri vzdelaných uchádzačiek. A vidíš ten plat?“

„Je astronomický.“ Našpúlila som obdivne peru. Z toho vyplývalo, že problémom nemohlo byť ich nedostatočné ohodnotenie.

„Beccu, Theressu i mňa by odtiaľ zaručene vyrazili. Toto je práca iba pre teba. Nepoznám nikoho, kto by dokázal to, čo ty.“

Neodporovala som. Mala pravdu a ja som to vedela. Mala som prehľad o práve i ekonómii, moje

organizačné schopnosti boli excelentné. Navyše si viem poradiť s každým typom ľudskej osobnosti a to je niekedy tá najväčšia výhoda. Gail hovorí, že nemám z ničoho strach. To ale nie je celkom pravda.

„Dobre, pôjdem tam.“

„Výborne, toto musíš vypísať,“ preklikla na druhé okno a ja som pootvorila ústa. Ten dotazník bol nekonečný.

„Zbláznili sa?“ zadávala som sa naň a zúfalo sa oprela do stoličky. „Nechcú vedieť aj číslo mojich topánok?“

Gail prižmúrila oči na obrazovku a prikývla: „Vlastne áno.“

„Čo je to, preboha, za miesto?“ Už som nemala ani najmenšiu chuť ďalej tú ponuku študovať, takže som to nechala na ňu.

„Je to panské sídlo Linwood,“ začala sústredene ťukať do klávesnice, „asi hodinu cesty od Birminghamu.“

„To mi nič nehovorí.“ Bola som prekvapená. Takéto miesta väčšinou poznám.

„Ani mne.“ Zrejme nejaká stará zámožná rodina. „Potrebujú niekoho na kontrolu právnych úkonov... organizačné schopnosti...“ Mumlala si popod nos, keď čítala ďalej, ale ja už som v duchu premýšľala, ako veľmi sa mi tam nechce ísť.

„Možno budú mať pekného syna,“ pomykala na mňa obočím.

„Presne o tom snívam.“ Iróniu som prskala často a rada, pretože zmysel pre suchý humor bol moja obrana.

„A vyraziť musíš už dnes.“

„Prosím?“ Tá informácia ma prinútila odlepiť chrbát od stoličky a zasa sa prebrať.

„Je to tu jasne napísané. Tridsiateho novembra,“ vstala a usmiala. „Uži si to Lex a zavolaj.“

„Zmizni ty škodoradostná potvora!“ zakričala som za ňou, keď so smiechom odchádzala.

Nikto nechcel pracovať v starých hradoch. Väčšinou ich vlastnili zámožné rodiny, panstvá boli odrezané od väčších miest a všetko, čo ponúkali, bola samota. Ak by som mala šťastie, v blízkosti by bola aspoň nejaká menšia dedina.

Otočila som sa k veľkému oknu a zapozerala sa von. V tomto ročnom období bol už Londýn šedý a upršaný, lebo sa chystal vymeniť trenčkot za kabát, no i tak som moderný a strohý štýl tejto štvrte milovala.

Pošúchala som si čelo a to mi pripomenulo, že už nestihnem zájsť ku kaderníčke, a tak sa o to budem musieť postarať sama. Nová práca, nová farba vlasov. To bola tradícia. Tmavú blond som si už užívala aj tak dosť dlho a k mojím tmavomodrým očiam sa už pýtalo niečo výraznejšie. Bola som rozhodnutá. Budem čiernovláska.

Boli už takmer štyri hodiny a ja som mala pocit, že blúdím. Cesta na panstvo bola o hodinu a pol dlhšia, ako predpokladala Gail, a navyše som už dobrú polhodinu šoférovala po ceste, ktorá nemala koniec. Všade navôkol bolo pusto. Len mierne kopce, zelená tráva a hmla. Ak by sa mi tu pokazilo auto, našli by moje pozostatky tak o tridsať rokov, lebo tu určite nie je signál a ja som jediný človek, ktorý tadiaľto v tomto storočí išiel.

„Bože,“ vyvalila som oči, keď začal opar hmly v dialke odkrývať hrad väčší ako Windsor. Kto toto vlastní, preboha? Musí to stáť obrovské peniaze a ako je možné, že som o tomto mieste ešte nikdy nepočula?

Plná nadšenia a množstva otázok som autom zastala pred veľkou čiernou kovanou bránou so zlatým erbom na jej vrchu. Aj keď to na prvý pohľad vyzeralo, že toto miesto je opustené a absolútne nemoderné, všimla som si kamery a snímače, ktoré ma automaticky pustili dnu. Veď načo by sa aj pýtali kto som, keď už vďaka nekonečnému dotazníku, ktorý som hodinu vyplňala, o mne všetko vedeli. Evidenčné číslo môjho auta bolo, samozrejme, tiež podmienkou.

Myslela som si, že už ma nemôže nič prekvapiť, no keď som zbadala na obrovských dverách z ťaž-

kého dubového dreva iba obyčajné klopadlo, zostala som zaskočená. Začala som sa obzerať, či nenájdem nejakú kameru, do ktorej by som zakývala, ale dvere sa v tom momente začali samé pomaličky otvárať.

Vošla som do obrovskej haly, ktorá pokračovala nekonečnými chodbami vľavo i vpravo a širokým kamenným schodiskom na druhé poschodie.

„Slečna Wattsová?“

Podskočila som, pretože som si predtým nikoho nevšimla. Odkiaľ sa tá žena vynorila, nemám tušenie. Jej otázka bola očividne zdvorilostná, lebo presne vedela, kto som, a tak som jej len podala ruku.

„Som Emily,“ usmiala sa na mňa a ja som jej úsmev opätovala.

„Nech sa páči.“ Naše kroky viedla ku schodisku, ktoré pokračovalo ďalšou tmavou chodbou až do miestnosti, ktorá mi na prvý pohľad pripomínala galériu. Na stenách viseli veľké obrazy, ktoré museli mať niekoľkonásobne viac rokov ako ja, a keďže v nej nebolo okno, vzduch bol ťažký a mierne zatuchnutý.

„Prosím, posadte sa za stôl a prečítajte si zmluvu, ja sa o chvíľu vrátim.“

A skutočne kamsi zmizla.

Až v tej chvíli som sa začala cítiť mierne nepríjemne. Vedela som, čo ma na stole čaká. Zmlu-

vu o mlčanlivosti som nevidela prvýkrát, no takú hrubú som ešte nepodpisovala. Ak by som si ju chcela dôsledne naštudovať, splynula by som s inventárom tohto hradu. A tak som ju radšej ihneď po rýchlom prelistovaní podpísala.

Emily sa vrátila o pätnásť minút a nenápadne skontrolovala môj podpis.

„Je to naozaj zaujímavý hrad. Nikdy som o ňom nepočula.“ Pokúšala som sa spríjemniť chladnú atmosféru, pretože ona so mnou rozhodne nechcela komunikovať. Nečudujem sa, ak tu predomnou ví-tala už dvadsaťštyri uchádzačiek.

„Pôvodne bol Linwood hrad, ale keď jeho obranná funkcia stratila význam, prešiel modernizáciou a stal sa zámkom.“

„Zaujímavé.“ V skutočnosti som sa obzerala a hľadala aspoň kúsok tej ich modernizácie, lebo chodby boli chladné, obrazy staromódne a zábradlia by už tiež potrebovali čerstvý náter. O ťažkých brokátových závesoch nehovoriac.

„Nech sa páci, slečna.“

Prešli sme niekoľko menších a väčších chodieb, kým sme sa dostali k dvojkrídlovým dverám, ktoré predomnou otvorila.

Tak tu sa skryla všetka tá modernizácia. Vysoké okná prepúšťali do veľkej bέžovej miestnosti množstvo svetla a jeho dominantou boli dve miesta, ktoré okamžite zaujali moju pozornosť. Jedným bol otvore-

ný kamenný kozub a tým druhým majestátny drevený stôl s mohutnou mramorovou doskou na jeho povrchu, tak obrovský, aký som ešte v živote nevidela.

Takmer som si nevšimla, že za ním stojí muž. Aj keď bol dosť vysoký, za takým kusom nábytku by sa každý človek strácal. Okamžite na mňa zapôsobil, lebo jeho ryšavé vlasy dopĺňala rovnako medená brada.

„Vitajte, slečna Wattsová, akú ste mali cestu?“ Usmial sa, prešiel spoza stola a ja som si dovoľila urobiť pár krokov, aby som sa k nemu priblížila a podala mu ruku.

„Ďakujem. Únavnú a dlhú.“ Taká bola pravda a ja som nemala dôvod klamať.

„Viete, mali sme tu už pár uchádzačiek, ale žiadna z nich nespĺňala podmienky, ktoré žiadame a nebola spokojná s tými, ktoré ponúkame.“ Išiel rovno k veci.

„Viete, aké mám vzdelanie, aké školy som absolvovala, aj to, že som dostatočne kvalifikovaná. Potom bude problém v tej druhej časti vety – čo ponúkate vy?“

„Nie sme hotel, slečna. Dostanete skromnú izbu a kanceláriu, ktorú ste videli.“

„Tú zatuchnutú obrazáreň? Nečudujem sa, že sa tu o to nikto netrhal.“ Zamumlala som si popod nos, ale jeho zdvihnutý kútik naznačoval, že to zrejme zachytil.

„Aký bude môj pracovný čas?“ Prosím, zachráň to aspoň teraz.

„Nijaký nemáme. Tu sa, slečna Wattsová, pracuje neustále. Jediný deň, kedy sa tejto kancelárii vyhnete, bude nedeľa.“

Čo už.

„V poriadku.“ Všimla som si ten jeho prekvapený výraz, no mňa svojimi podmienkami zaskočiť nemohol. On ma totiž nepoznal. Vydržím všade a nemám problém pracovať kedykoľvek a s kýmkoľvek.

„A ako sa vám u nás páči?“

Rozhodne som to nechcela urobiť, ale musela som sa zasmiať. „Páči sa mi vaša pracovňa.“

Bola to pravda. Páčila sa mi len tá. Aj to iba preto, že nič krajšie tu asi nenájdem.

„Emily?“ Ten muž len mierne zdvihol hlas a ona už otvárala dvere.

„Zaved', prosím, slečnu do východného krídla a vysvetli jej pravidlá.“

„Som prijatá?“

Bolo to oveľa ľahšie, ako som si myslela, no pán zámku sa len usmial a ja som musela pobehnúť, aby som v chodbách tohto labyrintu nestratila ženu v čiernej rovnošate, ktorá to tu dokonale poznala.

„Toto bude vaša izba. Jedlo vám prinesieme. Prosím, rešpektujte, že táto časť zámku je pridelená zamestnancom, do západného krídla je vstup

prísne zakázaný. Najlepšie bude, keď sa budete zdržovať len tu.“

„Ako budem vedieť, kedy mám začať pracovať?“

„Zatiaľ to nevieme ani my. Nie ste ešte prijatá, slečna Wattsová.“

„Nie som?“ Čo ešte odo mňa, doparoma, chcú?

Emily otvorila dvere a ja som vošla do izby, tmavšej ako tá, v ktorej by som mala pracovať, lebo nevkusné tmavozelené tapety hyzdili jej steny a krbová rímša bola už takmer úplne čierna od dymu. Maličké okno tomu teda vôbec nepomáhalo. Aspoň, že posteľ vyzerala lákavo. Bola upravená, s množstvom vankúšov tak, ako to mám rada.

Emily sa bez slova zohla a položila pár polienok do krbu. Musela to robiť veľmi často, lebo oheň mala zapálený za pár sekúnd.

„V miestnosti sa kúri, ale oheň vám spríjemní atmosféru. Dovolila som si vám sem presunúť počítač, aby ste mohli využívať internet, na ktorý je pripojený.“

„Ďakujem.“ Prestávala som tomuto celému rozumieť. Ak tu nie som zamestnaná, prečo tu mám spať?

Ani som sa nepohla a Emily pochopila, že nechápem, čo sa to tu deje.

„Ak ma pán,“ až v tej chvíli som si uvedomila, že jeho meno nepoznám, lebo sa mi nepredstavil, „neprijal, potom by som radšej odišla ešte dnes.“